

KLÍMA, Ladislav:

ARKÁNUM

Ladislav Klíma

ARKÁNVM

LADISLAV KLÍMA
A R K A N U M
COGITATA SENTENCE
V Praze 1934

Motto: Neslyším skoro nikdy hudbu teď. Ale až rozehřmím ji v sobě, bude kol mne stále a stále hrmat.

Deník 23. ledna 1927

19. dubna 1922.

S l o v a jsou neocenitelná, protože při zvuku jejich vystupují bezdůky - v pozdějším věku téměř vždy neuvědoměně, ryzi, jaré myšlenky dětství, se slovy nerozlučně srostlé. Slova otevírají tajemnou říši prvních 5 let... Uměj si spojovat se slovy to, co vskutku v hloubi při nich spojuješ, a uměj si to uvědomit, a jsi velký filosof -

Malý kráček dělí každého od jeho nejvládnějšího, jeho cíle; a on ho máhne; neudělá; chodí jako blázen stále kolem jednoho bodu všeho kolem něho stokrát se dotkne, jen jeho ne; - ludibriosita, Bohové.... /Bohové jsou stejně fikci jako lidé proč by neměli být fikci menší, než bohové?/ Po smrti praští se každý do hlavy; jaký to byl tak dlouho idiot!

21. dubna 1922

Krtek, nejnádhernejší zvíře: Symbol všeho pozemského.

Slušnému člověku jsou rozedrané šaty nejlepší rekonvalescencí. Každá roztrhlina na kabátě mluví o utrpení, každé utrpení o duševním kroku výš.

Radost z utrpení je tajemství tohoto světa.

17. září 1922

I/ Sujety k Novellám-antím: Vytrysknutí náhle před člověkem ze země dítěte /nebo ženy atd./, které mu zemřely. 2/Válení se náhle useknuté hlavy na stole před hodující společností /nějakou dámou/.

Zasnout nad množstvím hvězd: zcela totéž jako nad množstvím prášků ve slunečním ~~světelném~~ světelném pruhu - nebo nad miliard mikroskop. prášků v 1 kub. milim. vzduchu. - Vše relativní; člověk hovořím, že tato relat. nepřišla mi dosud in succum et sanguinem. - Může se Bůh dívat na mlhy hvězd jinak, než člověk na ony prášky? - Řekne se: on je jimi a ony jím /pantheismus/. - Ale to je největší zprůchování pojmu Boha - může být proň svět jakožto prostor jen kouskem špíny za Jeho nohou. Jako slušný chlap si této své špíny novšimá, tak slušný ~~muž~~ muž n e v í d í vůbec tento "vesmír", - on leží daleko za ním, pod ním, - "bohové o člověku nevědí": Epikur. - Bůh noví o vesmíru. Boží vševedoucnost? Ale ta může znamenat jen nadhrdý přimhouření očí před ní - před Sebou samým.

O řeči rozhodovala ponějvíce lůza a arcilůza: profesori lingvistiky. A vše nejhorší v lidském duchu padá tomu za oběť. Ovšem: konvence je nutná. Ale kde konvence přestává, tam-teprve začíná duch.

Teprve kde se zatají dech, začíná něco cenného.

Krkání mizí, když myšlení stane se velmi interessovaným.

20. října 1922

Mystika jest jen potencovaný realismus - je vrchol realismu j
 jen.

11. ledna 1923

Vůle jest jen flagellantství; jen mávání bičem - ale to musí
 zastihuje jen heauton, mimo já nic není. Člověk buď spí nebo
 se mská.

3. dubna 1923

Někde spí; ergo se probudí; někde bdí; ergo usne. Ale tato
 samozřejmost je lidstvu quasi neznámá. - Aspoň každý,
 kde to i chápe, okamžitě to opustí i theoreticky, jakmile
 se na to přestal koncentrovat. Má-li být "umělec" tedy
 originální, musí být "perverzní": toto země budoucnosti,
 vše ostatní opakováním, rozřezáváním, obarvováním minulosti.

9. dubna 1923.

Hrůza je nejpestištější ze všech affektů; tím zcela
 ospravedlněna. Je positivum. Je to hrubý strach, obklopený
 se do spirituality.

Dosažení cíle cílů: absolutního světla, nahnutosti, Bytí
 Bohem, je ze všech věcí na světě to nejjednodušší - a právě proto
 nejtěžší. Lehčí, než zapálení sirky. Ale právě tato para-
 doxnost způsobila, že nikdo se o to nepokusil. Dlužno si
 říkat: Ještě lehčí to musí být! Ještě prostší! Otázkou z
 ovšem je, má-li lidský duch, na nošení břemen zvyklý, v něm
 svůj raison d'être nejdříve, schopnost k této extrémní
 lehkosti a prostotě... Snad je celá filosofie pouze touto
 otázkou... Člověk - ovšem i ostatní animalia se svými 5
 "smysly": zevním světem - je sploditel mih. Hory mraků
 navzájem mezi sebe a věčné Slunce. Nikdy Slunce neviděl -
 světlejší skvrna mraků platila mu už za ně. - Ale nenechají
 se hory mraků zničit jediným fouknutím - dítěte? Ovšem
 nemyslím na fakany: ti jsou v bestialitě a lidskosti více
 pohrobení než dospělý. Miním tím starce osmdesátiletého.
 Jen z něho může vzejít Slunce. Jen z předlouhých zkušeností,
 poznání, utrpení může vzejít. Co tu může znamenat blbé
 embryo člověka - fakan?

Styk s dětmi kazí dospělé víc než co jiného. Zvláště dokud
 je módou viděti ve fakanu polebožstvo.

Každá věc má dvojí tvář: obvyklou: zaprášenou, a hrůznou:
 poetickou. Z každé puklice vytvoří sen strašidlo.

Budou budovány ne kláštery pro mnohé - /vyvrácení pojmu/-
 pro jednotlivce!

A vše se bude předstihovat, zahrnout je nutným iluxem.
 Celé nadlidstvo bude Maecenem. A toto snažení mělo by
 být propagováno už dnes.

18. července /1921 7/5

Čas se vůbec neztrácí. Život se neztrácí. Bolest z "marného života", ze svého zdusení - jedna z nejoprávněnějších vyššího ducha - je nasmýslá - spočívá na víře, že smrtí je konec. Zdroj všech lidských hodnocení a nasmýslů hledat v této blbě víře. Jako horrendní křesťanství objeví se zde nahý celý vlastní duch. Vnitřnosti nejvyššího ducha jsou nanejšť špinavé a sarduté; jen tvář ducha jasmoblová plachý svit, jen z oka jeho line se silnější proud světla. Ale aureola musí kol jasmu něho zasvítit, gloriola zazářit - a všechno tělo i s vnitřnostmi strávit a v světlo proměnit. Nutno ovšem vždy věřit, že něco prospívá nebo škodí. Lež a hloupost předpokladem života; a jaká hloupost! Ale slunce vědomí: vše mi ve věčnosti prospívá - vše přeba chtějí, může planout nad ní; plane-li, je výsledkem život jiného druhu - božský. Vše se pak změnilo. Svět objeví se z c o l a jiným, než jakým dosud se jevil. Tento nový život - resultanta nutného hodnocení a vědomí Záře v š e h o co nejlože anatomovat - odkrýt, dobýt.

23. července.

Teprve kde absurdita Všeho stane se nade vše ohromná a s ohybná, třesne světlo věčné krásy a dobra.

25. července.

Svět jako absolutní odpor: svět jako nejvyšší, nejstrašnější volnost - oslepující, nepojmenovatelné, věčně silné kolísající Moře Záře, - spojení krásy a hrůzy v - Nejvyšší.

26. srpna.

Každá myšlenka obsahuje v sobě svůj opak, logicky zde vyplývá: každá je tedy správná, vše je správné; jen krátkozrakost mluví o pravdě a lži, o dobru a špatnu; opak všechno je pravda; to znamená: vše je Zář nekonečna, uniformní Zář. Svět jako Zář. Protějšek panujícího teď krátkozrakého, logického názoru na svět. . . Přehodnocení všech hodnot. . . / K o s e q u e n c e n e s m í r n ě d á l e ž í t ě . /

17. října.

A vždycky je snad a jistě! možno o s v o b o z e n í r á z e m, osvobození sebe, osvobození světa, osvobození věků, osvobození na věky. Cítí se to, chce se to, co se chce, stane se, jen to se stane, co by někdo chtělo. Jediná myšlenka, dobrá a silná dost, aby zažehla provědy celý duševní život. Snad nemusela by ani být přespříliš intenzivní - avšak musela by mít jistý tajemný vliv na celou psychu. Snad nejprostší, schématická, stínová logika mohla by přivést k ní. Je snad toto nejvyšší nejvyššího lehčí, bližší, než myslit jen mohl; ne bližší - snad je ve mně, snad jsem jí, nově o tom; teprve uvědomění, že netřeba ji vůbec hledat, protože ji mám, je Dosažením. Odpovídalo by to ludibronismu-kontradikci: "Zwar ist das Schwere leicht, doch ist das Leichte schwer." Nikdo dosud nepřekonal tuto tíhu lehkého - ale proč nemohlo by se to stát zítřka? - dnes? Snad mám to již v ruce ve své velké Parele... Ale má dosa- vadní praxe je jen stínem, jen tušením pravé praxe, pravého

osvobození... Jen při slově tomto p r a v o u myšlenku si
myslit, jen d o s t a t o č n ě jasnou, nic bleskového, a
muselo by to už postačit, aby d o m i n o v a l a provždy
v každém okamžiku ducha, aby nenastala někdy recidiva -
- vtrhnutí nízkosti nazpět. Ale v tom to vězí, že tuto pravou
myšlenku při slově tom nemám; mám jen slovo - při něm ovšem
správné tušení; obcházím jen, vrtím, - ale přitom do jisté
míry mám už to hlavní, a chvíle, kdy budu mít i všechno
vedlejší k tomu, nemůže být příliš daleka.

20. října.

Každá věc má bez výjimky rub a líc; tak vše je zároveň život
a smrt.

Pouhé opovržení místo pomsty je nejpekelnější, nejrafino-
vanější pomstou. Necítí se pouze rány, které dopadají na záda
těla nebo ducha. Opovržení působí magicky-deprimuje; působí
v budoucnosti hmatatelněji.

1. června 1926.

Pode vším, i pod mými nejvyššími myšlenkami, svíjí se cosi...
Ani já nenašel jsem to "pravé". - Je to to pravé?... Jen res
singularis, ale ta je prakticky tak důležitá! Najít ji! v tom
je má budoucnost!... Ani nevím ještě, která to je... Miliony
věcí nerozluštěných; kam se podívám - zejíci rána. - Ale proto
se "přijde na svět", aby se udělalo něco, ne vše! Udělat v š e
základní instinkt všech valkých lidí.

Hlavní myšlenka V š e h o : j a k j e d n a t ?

22. června 1926.

Pro "tvořícího" : jsi-li v proudu, tvá hlavní snaha veslovat
proti němu; nejsi-li v něm - dostat se do něho. Střed je cílem.
"Knižnost" jest jen předbíhající se duch; samozřejmě u toho
jen, kde ducha má.

19. července 1926.

V š e o t r o c t v í. Otázka: pokud jen člověk, pokud "zvíře",
pokud i "vesmír".
V š e e h n a mnohost - jen následek Servismu; opak
jednočlenné Záře.

Absolutní negace "pozemského" jakožto otročiny. Pojem
jsoucnost: jeho zdánlivá nepřemožitelnost svědčí, jak nes-
mírně hluboko sahá Všetr. /V-o/, jak je s duchem přímo
totožné. A jaká zásluha přesto - stanout nad ním! Otázka :
kde je to, o čem se opírá? Mohlo by se zdát, že v š e j e
V-o, - že je to jediný princip světa, že i to, co se proti
němu brání, jest jen jeho formou. Otázka sahá do naprosto
nejzákladnějšího.

Okamžitě možno ode všeho vznést se vždy - k Bohu...

Sociálnost : už zcela otrockost, t.j. podléhání. Nezměrné jsou
zdešmrduť hlubiny...

Umění : uznávání reality. Stejně věda.

Volnost teprve v negaci všeho, odhození všeho, odervanosti od
každé půdy, vyrvání svých kořenů.

21. července 1926.

Co se udělalo ze Surti? - toho nejkrásnějšího! Dokud nebude smrt považována, upřímně, za to nejkrásnější, zůstane lidstvo tím nejohybnějším.

Lev má souměrnou hlavu; člověk je hydrokefal.

22. července 1926.

Pod základním Otrocktím klenou se malé volnostičky - ale šmahem. Někde to proráží velmi silně i nahoru. Ale já nemám předchůdce.

Jsi animal; a tím vše řečeno; s úctou budeš vzhlížet ke tigru - a i On je něco tak ubohého -.

15 října 1924.

Přesný člověk: zapisoval do svých script vždy důkladně den, měsíc i hodinu, kdy to napsal - ale když po letech se tím probíral, viděl, že zapomněl na rok.

Ideální lóč: ten, který léčí pouhou svou sladkostí; snad je to žena.

Dnes dělí se lidstvo na obyčejného člověka a genia. Za nějakých pár mizerných stotisíciletí: v "genia" a Doha. -

Slovo jest také čin, praví skromně kdosi; v pravdě: slovo je největší čin. - Lidstvo plivale důsledně na to nejvyšší, co má, na myšlenku. -

23. července 1926. V-o.

Čtyry pojmy, ideály zkoumat z hlediska V-o: Ž i v o t, J s o u c n o s t, L á s k a, S í l a. -

"Ž i v o t." - jen jedna forma Pánaboha. Život: penitus něco mimo mne, nade mnou. Každé "mimo mne" - redukovatelné na "nade mnou". Život je idolem; ale idol je pouhou fikcí, - jediné realní, co tu zbude, je mé otroctví. "Žít" znamená celo: poddat se! Nebot každé plování p r o t í proudu života je protismysl, - je nejpopovrhnější zdánlivostí. Ergo Žít znamená úplně: plout po fatálním, prokletém Proudě, - na štěstí neexistujícím - znamená Fatalismus neboli kulmen otrockého ducha, p r o n i c a z e n í c se hrbícího; Žít znamená u n á š e n b ý t. ~~NÁKIKKAKK~~ "Život" znamená typicky otrocký pojem; nemilosrdně pryč s ním z Filosofie Volnosti!

L á s k a. Typus: sexuální. Ta jakým otroctvím, jasno! Každá L., jakožto přilnutí, přisázení se, přirostnutí, je eo ipso odvislostí! Je výplod penis, nuznosti, bernovanosti; a její idealisování - jen lesklým pláštěm, činičím otrockou mrchu přijatelnou ještě nějak. Stupen obdivu, velebení, doporučování Lásky je přesným měřítkem stupně otrockého naturelu člověka. Láska jest eo ipso skloněním se před tím, co se miluje. Je naprosto nemyslitelná při Boží lhotejnosti; a při Egosolismu. Láska k Sobě je směšná kontradikce, stejně

jako "příčina sebe". V lásce hledá v ~~hlavě~~ hloubi každý kotvu: k čemu té však Bohu, t.j. Volnosti? Láska je potřebnost; ale ta je opak Absolutnosti - Boha. Láska otročí a zotročuje zároveň; jedno bez druhého je, jak se vzhledem k objektu, tak i subjektu, nemožno. Volnost vlastně - nevládnost; i vládnutí je jen výplod penie, potřebnosti. Má dosavadní koncepce Absolutnosti byla patrně nadokonalá: není Bůh ovládnutí všeho, nýbrž ignorování, nevidění všeho; t.j. Září. - Hlásání Lásky zůstává nejširším Otroctvím, křikem tonoucím, zbabělým smířením se, - kondescendencí - s tímto ubežáckým světem plazením; tím nebezpečnějším a haněbnějším, čímrpytnějším; zde nutná nejostřejší kampaň proti!

J s o u c n o s t. Tento pojem je do té míry duší a principem Všeotroctví, že je s ním přímo totožný. Je naprostá inkompatibilita mezi tímto pojmem a Volností. Buď padá onen nebo tato. Zde jsem u základního problému filosofie vůbec! Zůstal zcela na povrchu ten, kdo se nezalameuje při pohledu do t é t o propasti... Z d e velké Rozhodnutí - všeho. Lidstvo ji se strašnou zbabělostí obcházel; o d t u d celá jeho myšlenková i ethická mizerie! Aut Volnost: a t o j e O p t i m i s m u s ! aut J s o u c n o s t: a t o a t o j e n je Pessimismus! Kořeny Optimismu a Pes. leží neskonale hloub, než filosofie dosud tušila. - Bolest, utrpení, inanita všeho atd. - jsou jen povrchovými fenomény této Propasti, jen její effectu... Odstranění j s o u c n o s t i - nejodvážnější čin lidstva, zastínující vše dosavadní stejně víc, než při zatmění luna slunce, vše, co vrhá stín na zemi!... Je t o j e d i n ý " h i s t o r i e k ý " čin! Vše ostatní jsou pouze lokální události, pouhé aktuality. Neboť teprve odstranění J s o u c n o s t i, t.j. Otroctví vůbec, znamená Osvobození, t.j. štěstí, dobro, Dokonalost, Boží Vznešenost vůbec; jediného pravého Boha: Deum verum, Deum V i v u m, - jímž samozřejmě může být pouze J Á / t.j. jediná myslitelnost, život jediný / a j í m ž t o m o h u b ý t s a m o z r e j m ě j e n j á ; - n e p o c h o p e n e v á b e c / s r. Fichte /, že J Á / das Ich / je totožno s : j á j s e m b y l v č e r a u š e v c e ...

T v o ř e n í. Pojem sobě odporující /u lidí.../ Uděláno z Božího Tvoření /z ničeho - Jehova/ - lidsky červí, otrocké Tändeln, - pravý opak Tvoření. Skutečné tvoření, t.j. metafyzické Zákonodárství, za Tvoření ten hmyz ani nepovažuje, - jen sestavování různých, už tady ležících kaménků, kusů bláta, kusů citů, "postřehů", a "poznatků", nálad, barviček, skřeků hudebních instrumentů a myšlenek druhého a kolikátého řádu. Bůh podroben, především v " u m ě n í " /slovo výstižné/, ale i v jeho bratru v nízkosti: sušším, ošklivějším, ale pozitivějším: ve "vědě", - podroben tu názvem tvoření - červu, absolutnímu - Otroku - "Tvoření": pouhé více méně ingeniozní kombinování daného - předpokládá s u b o r d i n a c i pod "skutečnost", zbežňování její - hrbení se pod ní, bez důvodu, není - li - jím otrocký instinkt. P r a v é tvoření: ex nihilo - bylo dosud lidstvu neznámo, začíná teprve mým Nihilismem, Umbrismem atd. Dosavadní: jen dobrovolně bezmezně poddaný pasquil na Tvoření.

24. července 1926

K u l t u r a k u l t u r a : pod. jako pokrok. Kultura znamená prostě: odsviňování, odhnojení. Doznání, že ~~kultura~~ je lidstvo prase, hroch, shinoceros. - Kdo je vysoký, je "překultivován";

ne kultura: d e k u l t u r a j e h o p a r o l e i "Ihr seht
hinauf, weil ihr auch nach der Erhebung seht, und
nunab, weil ich erheben bin." Kultura - znamení havadskosti:
treba vedieť, že to je absolútne nereálne, ja, jde kupředu,

"O s v ě t a" : Doznání, že jsem v úplné tmě. - Není i
t o t o doznání si - zdánlivě uslechlé, jen otroctvím, či -
zábleskem Volnosti?...

P o k r o k . Idea tato je přiznáním se lidstva : jsem
absolutní ničema. - Vznešený stav nezná pokroku: ten je
věcí j e n nejhlubšího bahna. P o k r o k . Při této ideí
p ř e d p o k l á d á se naprosté zpátky. Pokrok v
moderním smyslu znamená venkonce vyvážnutí z bahna. Pokrok
je přiznáním se ke zbídačelosti; ale ta spočívá jen v
otrockosti. Co je otrockost? Slabost, hledající podporu
jinde, kde m o h l a by ji najít v sobě. A to je tajemství
tohoto světa, jenž je Absolutum, mroucí strachy před Sebou.
/Velká žena = velká malost./ Je podlezání, kde možno
přeskočit. Je lenost, je poklesnutost, v opaku k Vztýčenosti,
padání, ne létání, gravitace, ne aether, hmota /t.j. kletba
ducha/, ne duch... Je snad jen - Únava? je snad jen sehnutím
hlavy lady Milady /Dumas/ pod meč katův? Přiznání se je špatné
a dobré zároveň : je první záblesk světla, zvěstujícího - tmu
před sebou.

23. července 1926.

K r á s a . - Není zemi ani t r a n c e n d e n -
t á l n í k r á s y . . .
H l a v n í j e : d o v é s t : s t á t n a d
K r á s o u . Čemu říká lidstvo krásu? Příjemné svini -
ženské především ...

S í l a . Co s tímto pojmen lidé spojovali, vše bylo nízkost.
Vůbec člověk strhl vše Vznešené dolů do svého bahna. Síla
stala se mu jen prostředkem, silít svoji slabost, vznešenost -
snížit ještě svou nízkost. N e z m ě r n ě velký
"pessimismus" je nutný in puncto humanitatis. Vše, co
rumorovalo jako něco vysokého v lidstvu, - komicky, ludibrist-
ně, byla Fránizkost, odívající se v královská roucha. - Extra
Egoselismus non est salus. Vůbec pravidlo pravidel :
vidět ve všem lidském s u p e r l a t i v , ultrašuper-
lativ mizerného. Síla byla, metafysicky viděna, jen mch,
rozduchávající slabost. - V k ř o s t a n s t v í
zvláště dobře viditelná vis ut ancilla imbecillitatis.
N a p r o s t o autonomní Síla je teprve u mne. Nic straš-
nějšího, než desavadní síla jako prostředek slabosti, Báh
jako prostředek červa k červovitosti.

25. července 1926.

Jak heroismu, tak svatosti jádro je: sloužit. Ve slově
s l o u ž í m je celé tajemství člověčenstva. Sloužit
velké myšlence a chefovi je totéž. Nic charakterističtějšího
pro člověka, než úsloví: s l o u ž í t m y š l e n c e :
vidno, že člověk nedovede, při největší vůli, hledět na vše
jinak než z hlediska služby, otroctví: de facto je vše :
velká myšlenka, která je samozřejmě součástí Já, jde kupředu,

bojuje, vítězí, drtí, vládne. Tak daleko jde oslavismus, že se popře příslušnost myšlenky k subjektu, že se z ní dělá paní extra mo - jen aby bylo č e m u s l o u ž i t . Raději pojit, než nosloužit: to jádra člověka.

" S v a t e s t " znamená: sloužit mně neslýchaně obětavým způsobem; sloužení Bohu - v poslední instanci zas jen sloužení mně. To konečně by mohlo znamenat opak sloužení, váli k vládě, - kdyby v důsledcích provozování toho vše vlastně - nosloužilo. Vládnout se v hloubi chce, - tot prapodstata všeho. Ale resultantou toho je v tomto světě - všeperoba. Zde tajemství etiky. Prapodstata se oslepila, zůstala ve tmě, ve tmě se přetvořila.

24. července 1926.

N á b o ž e n s t v í : Otrockví základním pojmem: báh extra mo - a stejně praksi: stádností, organizovaností. Zde - v obojím jeví se otroctví nejfrapantnější - snad vyjma jistá filosofemata.

V ě d a : rozkoš ukázat, kde všude je místo vědění otroctvím! Analýza základních pojmů /gravitace, aether atd./
N e s m í r n ě s l i b n ě !

8. dubna 1926.

Všechno je dobré, co se děje duchaplně; co se děje s duchem; jenž je už dobré.
Někni tři slova zbytečná - a nebudeš vůdcem tisíciletí.

Kultura - jako vojenský řád: zamysli se v extasi na okamžik někam, - jsi pes, jsi degradován, jsi zastřelen.

Lidé milují se navzájem p r o t o j e n , že jsou compagnons des misères.

11. dubna 1926.

Má - in cognitione - hlavní chyba: chytám ryby na obloze.

Moje doména je metafysika, - psychologie už ne, tím méně sociologie. Poslední perforeckují i má střeva - v prvním Nietzsche učinil víc, než bych mohl - i kdybych se zde úplně koncentroval - já učinit. Ale "metafysika" - zde jsem zcela já a nemám tu dokonce ani předehůdu. - Hlavní věcí je - ovšem při ozdravění - chci - li působit: každý okamžik tak jednat, aby vše lepší chtělo jednat pro vždy stejně tak...

13. dubna 1926.

Cesta od člověka k nadčlověku vede přes zhovadilost.

Není stavěná, je jen bourání - t. j. roztrhnutí řetězů.

5. května 1926.

Jsou dva z c e l a m ů z r ů z n ě druhy Síly, síla orání a síla sklizně, - lépe zraní sklizně. Jaké rozdíly! a jmenuje se to, - hrubě jako vždy, tímž jménem. První je dělání nemilého; druhé - létání pečených holubů do huby.

11. ledna 1927.

Podmínka Velikosti: zdát se lidstvu špatným, ba i malým. Není pochybnosti, že se ovci zdá vlk nejen špatným, ale i malým - tigr, t.j. tak skoro všechno na zeměkouli.-

Nezdíl mezi Židy a ostatními: u Židů je rozumová a k t i v i t a p r o d ě l á n a ohroženější více než u jiných, takže affekty jí jen velmi málo škodí. Aktivní i velký duch jiných národů může docílit v jistých bodech aktivity a rozumu - větších; ale v c e l k u - n e j a v t o m je superiorita hebrejské rasy.

13. ledna 1927.

Co je Velikost? Vrozená snaha a Vůle, vykřesat z ničeho všude Požary.

Zdraví je totožné s odpočinkem: t.j. vskutku zdravou činností. Ostatní činnost je nezdravá, a hlubokému duchu de facto lenošením. Otrocký pecus směřuje se; ale to je vždy jeden z nezbytných předpokladů pravdy a vznešenosti. - Vůz vskutku, co chceš, a vykonáš vše, co chceš. Nevědění, co chceš, je zdrojem všeho slabého a špatného. Víme často, co chceme, ale v prostředcích k tomu - už to nevíme! Vše je otázkou jasnosti. Jasnost myšlení a síla vůle jest jedno a totéž.-

22. ledna 1927.

Podrýt fundamentální předsudky značí podrýt lidskou společnost. Vezmi jí jisté předsudky - a podlomíš ji tak, že nevstane už. Lidstvo je téměř nezničitelné. Jen se stanoviska předsudků může být s úspěchem atakováno; jako želva zimou. To je Achillova pata.

Hlavní předsudek v kolosální neskromnosti. Ta je neodlučitelná od kolosální žebráckosti.

Jednotlivé předsudky: 1. Pokrok. Maltou těžko dostat se z bídý ven. 2. Čest/občanská atd./: opak Cri. 3. Práce-zmátek činnosti. 4. "Velikost": je lidskou ubohostí. 5. Sláva. 6. Matka. 7. Láska. 8. Štěstí.

Spása kultury je ve trojím: 1. V poznání psychy aspoň jednoho zvířete. 2. V hovoru s obyvateli jiných hvězd. 3. Ve snu.

23. ledna 1927.

Nejhlavnější otázkou je, při všem: Jak vyvolávat vždy intenzivní myšlenky, agresivní, aktivní, světelné?...

Necouvej ani okamžik, ale nauč se dříve, jak se to dělá!

" I n t e n s i v n í m y š l e n k y ": znamená radost. Ta je vše. Naučit se zanášovat toto světlo. Zde má budoucnost.

Neslyším skoro nikdy hudbu teď. Ale až rozechvěním ji v sobě, bude ke mně stále a stále jen hřimět.-

25. ledna 1927.

Kdo by byl pravým Spasitelem lidstva? Kdo by je dovedl naučit vyvolávat, uměle, vždy, když toho třeba, intenzivní, světelné, radostné, vítězství předchutné myšlenky. - A to je mé hlavní thema, můj cíl.

Lehko dělat špatně v dobré náladě; ctnost nespočívá v tomto děláni, ale v precedenciích, které náladu přivodily. Nejzásadnější je ve špatné náladě dělat dobré. T.j. ne pouze mrtvé tělo "činů" obstojných splácet /třeba při fyzické práci, když bolí zub/, ale vyvolat i dobré myšlenky, t.j. vykouzlit jinou náladu! Více méně se to dělá všude, ale přistupuje se jen. Velké Umění: nepřistupovat zde pouze. Je to Umění budoucnosti, vyšší, než básnictví, malířství a hudba.

27. ledna 1927.

Největší nepřítel aktivity smyslné je spaní. Protože jest aktivita na druhou mocnost. Poslušnost znamená, jednou provždy, něco špatného. Notstand. I poslušnost sebe: důkaz, že není vše v proudu - - v pořádku. Až poteče vše zářně, jedním ohromným, slunečně svítivým proudem, zmizí pojmy poslouchání a rozkazování. Kdo jiného pronásleduje, jest jím v hloubi dvakrát víc pronásledován...

28. ledna 1927.

Vítězství musí být dokonalé; jedno znamená víc, než tisíc obyčejných, a jedno polodokonalé víc, než sto obyčejných. Obyčejná vítězství jsou tak častá jako vdechnutí. Bez nich natrvala by duše ani pět minut, jako bez vdechování ne. Velký Vítěz je něco jiného, co se vymyká každému zvyku. Byl jím, v nitru, Bonaparte; proto těž - in externis.

1. února 1927.

První podmínkou poznat přírodu jest útoči od ní - do výšky nad ní, jako nad blyskající oblaky. - Pod znamená tu úplně otroctví; nad - absolutní volnost.

2. února 1927.

Tam útoč, kde nejvíce souváš. Sebepřemožení duší Síly. Nalézti vždy uspokojení. Jít ke konci. Vítězný habitus - útočný.

3. února 1927.

Všechno vždy jak se patří napadnout! V tom snad Ark. Necouvat.

7. února 1927.

Psaní je spaní nejaktivnějších, nejsoverejnnějších duchů. A k t i v n í s t a v - nutně svítící - tot vše. A ten dává má parole.

Moje Arcanum bude v budoucnosti vědou věd.

Na vědě zajímá vyšší duchy vlastně jen to v ní poetické. A jde to dále, než si myslí.

8. února 1927.

Aby se řekly ordinární věci, bez trestu, které by filosof za živý svět nenapsal, k tomu je dobrá a neocenitelná belletrie. Belletrie s nejvyššího hlediska jest a zůstává celá ordinární. S různými červy nemá se zabývat Nejvznešenější.

9. února 1927.

Co je obloha bez slunce, je duše, ve které právě nevládne, třeba z hloubi, jistá radostná myšlenka. V její přítomnosti spočívá aktivita.

Příčinou rozmachu předních a vůbec všech věd je hlavně, že zabývat se jimi je poměrně lehké. Neboť nejvznešenější duch dnešního člověka je líný jako prase. Jen korrelátom této lenosti je zevní nadměrná, prašivá agilita.

4. února 1927.

Co je největší nepřítelkou Vznešenosti? "Věda!" Věda je rozbořovatelka všech zdravých instinktů. Amerika - exemple.

"Chtít nemožnosti" = /prakticky/ dosahovat velkého. - - Chtít velké - dosahovat prostředního, atd.

N e p o d l e h a t !

Lehčí věc, než se myslí. Nespat /udělat/ jsem ze spaní fetiš! - ale bdít! "Edění" - agresivita. - Vztyčenost!

J e t o p r o s t ě s t a v a k t i v i t y !
A vše passivní pryč! "Intensita" může dělat ohromné s l u ž b y . Ale nic více, než "služby".

5. února 1927.

Parole zní: N a v š e d r t i v ě ú t o č i t ! V tom Ark. Jen dobře to myslet, jasně. Nedbat, kterou část myšlenky a co právě na ni vždy zachytím. Je toho nekonečnost. Vlastní praxe tak nějak vždy skvěle bude následovat. Je to stav povýšenosti, vítězství, radosti, positivity; je to metastav. Je totožný s dobrou, světlem. Jednou z nejjatálnějších, propastně nejludibřejnějších věcí je strach ze svého vítězství. V něm jedna z hlavních stránek děsivého Věstajeství. Zahlazení tohoto strachu před nejlepším, před nejprospěšnějším, před Cílem vůbec znamenalo by zavládnutí dokonalé Záře a Štěstí. Člověk nanejvýš chce a nanejvýš nechce být nanejvýše šťastným.

Dobré literární dílo je špatné dílo lidské.

25. července 1926.

S o u c i t : ale jen k lidem... Ale i já lohnou si beze skrupulí na trávnik.

Dokud ze soucitu s lidmi nebude stejně mocný soucit se zvířaty, rostlinami, mineraliemi, slunci - a hlavně: s sebou samým - bezcenný je - jen ukazovadlo lidského otroctví.

S i l e n s t v í : je pouze pořádné zvrácení "lidskosti", vyvrácením /vývratkem/, vyblitím jakéhokoli jejím, uchýlením se do blahé říše Smu a Smrti. Lidstvo taxíruje je jako deser-tourství. - Deserteurství /Fried. Wilhelm I./ je vůbec pojem neobyčejně osvětlující lidstvo; stejně jako "krádež" - považovaná dříve za největší ze zločinů, větší, než vražda - trest smrti na ni častěji - něco grandiosního v tom a spolu něco nejnižšího... Silenství - stejně jako Sen-a Smrt: Poměr k nim - doklad bezměrné otroctví: vše troje znamená ú t ě k z e v ě z e n í ! A to Otrok neodpustí...

"P r a v d a " : superstitionellní představa Božstva, před níž třeba bezmózně ležet na břiše. "Pravda" byla by naprostým zničením Volnosti, Boha, ceny. Věčná pravda - věčná prasečina. - Pravda: bídný otrok, povýšený na krále. Všemo-houcnost pravdy je všemohoucnost vlastní.

Socialnost neboli stádnost je vyměnění svobody za více méně domnělé zevní výhody. Vyvinuje se jí mozek, - ale čert vem "intellekt", kde to pod ním hníje, a intelekt a poznání jsou jen formy hnutí. - Nutný pochod v lidstvu: od sociality k solitaritě. Eremitáž všech velkých i už ne zcela nízkých duchů praví to dostatečně.

26. července 1926.

Každá slabost je podléhání, každé podléhání otroctví. Síla je Victoria Aeterna, je Vševolnost... Umění síly: zdá se to možným, zdá se to lehkým. Mít je známo-nalo by mít vše. Dosud jsem se o to ze základu nepokusil; o nic jsem se vyskutku ze základu nepokusil! Bylo by hanba odejít takto... Ale vyskutku - hanba? Což, je-li nejsvůdnější, nejvládnější tohoto smu - bloudit? Proč vítězit? Předpoklad, vynucený bičem bídného boje o život. Nic božského v tom. Otročtví zas a zas. Ale i toto je - Má setrvačnost. Má otroctví. - Eh, obě je dobré a špatné. To nejvyšší: Bůh, jest jen stále praskání bičem do prázdna. Oč jde? O v y s o k o u , p e r m a n e n t n í , n a d l i d - s k o u S í l u ! Zdaří-li se mně to, je to největší z lidských vynálezů. Stále jako slunce... Skvrny se mu odpustí. Goeth. slova o Nap.: "Stále rezsvícen." - Nebyl-li tím G., nebyl-li jsem tím já, co vadí, abych se tím stal - a všechno v lidstvu, co nepatří mezi hovada? Člověk se bojí a bojí a bojí... A pro nic za nic. Vše illuze. A strach ze strachu je tajemstvím člověka.-

27. července 1926.

Čím větší technický vynález, tím menšími dělá lidičky. Nutný termín pro člověka, člověky /na př. tento plural je výborný/.

28. července 1926.

Ek

Co je nejbezpečnější známkou nízkosti? Akuratessa v jednání.

Neviděl jsem dosud jediného lidského oka, které by nemělo výraz očí spráskaného psa.

1. srpna 1926.

Jsem ve tmě, do níž padá jediný tenounký provázek světla; upléstí jej v lano! Vidět v lidech naprosto jen krtky.

14

Není podmínkou - - - zapomenout na sílu, na vůli? ...
Nepovstalo vše nejvyšší v člověku mimo sílu, mimo vůli?
Není obé jen klopote?

Sen : jeho svůdnost ne v jeho obsahu, ale v jeho atmosféře.
Obsah jeho obyčejně nejnicotnější; projev dení ultrageniální.

Spaní mstí se svým nepřítelům s t r a š n ý m i a n y .

"Bdělý člověk", p o u z e bdělý, znamehá otrok.- Kdo je
nejvyšší duch? Ten, který nejvíce bdí /je nejbdělejší/ a
nejvíce sní /je nejpoetičtější/. Synthesa Napoleona a Grabbeho

2. srpna 1926.

Sen je, jednou provždy, vlastní podstata všeho, čemu se říká
člověk, čemu se říká vědomí! A jen největší, nepojmenovatelná
zbabělost a zhovadilost člověka je dosud nepoznala. - Zde je
spása! A sen musí být domestikován - jako kočka. - Ale neří-
tu kuráž ani k domestikaci ryba - jak teprve...?
Co schází člověku především? Jediná slušnost: bezmezná odva-
ha, - božská odva ha, odva ha k Bohu. Ale to je odsouzení člo-
věka vůbec!

3. srpna 1926.

Otrockost je jen úzkostlivé zavírání očí před ohromivostí
nádhery všeho.

Víra v reálnost zevního světa není o nic méně absurdní a ší-
lená, než víra malíře, že jeho obrazy jsou živící bytosti
mimo něho.

Povstal r o z u m : a ihned byl poloopicí zotročen, vstrčen
do chomoutu nejpropastnějšího heilotismu. A to totéž, co se
odehrává d n e s, - kde vše vysoké stalo se obětí moderního,
bezhlavého, zešílevšího chvatu... Něco podobného se odehrávalo
od počátku lidstva. Nic nového pod sluncem. Člověk je pekelně
černý boj původní své opičí, t.j. absolutně zdegenerované nátu-
ry se světlem Rozumu, které - přímo náhodou nebo zasažením
bohů - nan skanulo... Není případu v dějinách "kultury", kde b
nebyla každá raketa ducha zapadla ihned do močálu. Vše "božské"
jest jen padající hvězdy.

Filosofie jest jen odvykání; především pojmu "j s o u c n o
t i" - nadheroismus, nadhvězdnost!.../Bylo by mizerné,
kdybych, po tolikerém 48 letém plehoření v tomto blátě, --
t u t o m a l i č k o s t n e d o b y l ! Pro lidičky je
to ovšem velikost všech velikostí.-- Oh! c o v š e klene
se nad přemožením této maličkosti! Je n a p r o s t o
n u t n o , abych se dožil 80 let! Nejsem jako Rafael,
Mozart, Grabbe, Poe, Havlíček - hříčkou Osudu! -
Osud je hříčkou Mou! - /

Zdá se, že ve starořecké mythologii probleskuje jisté vědomí
parity mezi člověkem a zvířetem. Ale probleskování nestačí -
nutná záře beze clony mraků.

5. srpen 1926.

Je dosti mrzkostí v lidstvu; největší z nich je sláva.
Být zhláčen slávou znamená sednout na vnačidlo z hovna.

6. srpna 1926.

Je pro mne možné, aby mne něco "strhlo"? Už slovo "strhlo" znamená vše. To není můj úděl. Já, - Mrs Victoria Aeterna, musí strhnout vše!

8. srpna 1926.

"Nálady" jsou pouze následek nedostatku aktivity a síly. Jest jen jedna správná "nálada", jest jen jediná nálada tam, kde vládne síla, t.j. kde se vládne: "n á l a d a"
v í t ě z n á !

"Nálada": člověk se tímto slovem snižuje na piano a skřipky.

5. srpna 1926.

~~zajímavost~~

Pojem "slabost" je - zvláště dnes - redukovatelný téměř na pojem spěch. Věčnost naspěchá. - Ale jen ve Věčnosti je
S i l a !

8. srpna 1926.

A r k a n u m .

Proč vůbec spaní? Ohromná otázka, ohromnější odpověď :
Tanto "žít" jest jen ztracenou výspou v moři feérického
Věsmu.

N e m i l o s r d n ě v y h a z o v a t s t á l e a
s t á l e všechny lidské, t.j. nízké myšlenky a stavy.
E z B o ť s k o s t - s t á l e !
Neulháat nikdy jinak než na vavříny!
Co je zdraví? Napětí, které je pasivní, není napětím.
Karakteristika napětí je radost.

13. srpna 1926, půl čtvrté odpo.

A r k a n u m .

Svět je gordický uzel na tisícátou potenci. Rozetneš ho
malinkou část, myslíš, žeš jej roztal celý. Ale nikdo z
lidí to vlastně neví. - Vše "vznešené" v lidstvu bylo jenom
něco povylezlá nízkost. Udělej tisícátý díl toho, co
považuješ za ideál, a udělal jsi vše, čeho ti třeba, co ti,
červe, dovoleno. Zde má svůj původ pokora - jakožto ctnost.

Celá mudrost člověka, která, praktikována, povznáší k Bohu,
je: buď stále to, co jsi ve svých světlých chvílích.

16. srpna 1926.

Před vchodem do skutečné metafysiky šíná drak šilonství,
zblbnutí, prasknutí arterií, smrti - a něčeho nesmírně horšího.
Praví to sen; a ještě více polebdičí, polebníci myšlenky, kdy
člověk, aby nezahynul, musí používat všech možných prostředků
- - - Blahoslavenějším bdění chrání před podobnými záchvaty,
- erupcemi hlubin, stejně celá dosavadní filosofie, která je
dosud hrází před provalením toho, pro člověka nejděsnějšího,
proti čemuž vše děsné je úsměvem. - T a m bylo by třeba
vládnout. Ale ůmahem každý střemhlav utíkal. Sen, který je
domsina toho, cítí to jako samozřejmost - neděsí se toho: ale
bůha, vplyne-li abnormálně do bdění: jako moře vtilo se mnoha-

kilometrovým proudem do žhavého jádra země. - Není smyslem všeho "praktického", "empirie" - nízkého, jen útek od těchto strašných propastí na venek, kde vše se pevně sesedlo ve vychladlou lávu a to, co vše namá ní bujně "živoří", ať to plíseň či prales, ať to hlemýžď nebo tygr?

16. srpna 1936.

Umění jít v každý okamžik p ř i m o za cílem: toť síla, toť arkanum. Umět se vždy vysvihnout v každé, nejvyšší myšlence, nad obyčejnost: to arkanum.

V z n e š e n o s t, permanentní: to arkanum!

J a s n o s t: to arkan.

N e p o d l é h á m nikdy: to ark. Větyčenost stále: to a r k. Aktivní stav duše: to ark. Atd. Ale při každém kroku tolik a tolik nutného podléhání! Každá druhá myšlenka je podléháním. A o t e t u j d e: jakou m e t h o d o u / snad nejjednodušší/, toto podléhání odstranit.

19. srpna 1936.

"Krotitel dravých šelem": tak mnohdy kdosi nazval. - Ne "šelem", ne "dravců" - ať splašeného dobytka. Snad mohl býti v tomto oboru, v budoucnosti, mnoho dělat /v politice.../.

20. srpna 1936.

Lidstvo jest j i j e n propast otroctví.

T. zv. "Člověk" není nic jiného než zmetek t. zv. Boha, jenž je zase jen zmetek Všeotroctví.

Milovat znamená najít svůj ideál m i m o sebe: předpokládá otroka.

Milujeme jen otroky; před Svoobodnými klesá se prostě v prach, zdrceně; ale to je opak lásky.

Miluje se jen ubohost. I ženy milují na mužích jen jejich - ubohost.

22. srpna 1936.

Bůh je momentálně mrzák. Nezlámá si ruku ani nohu ani vaz - zlámá sebe celého tak hezky, že všechny atomy jeho nitroglycerinem do vesmíru se rozletěly.

"Přírodověda" jest jen zaslepení š o vůči přírodě; je to pořád člověk se svým smrdutým sobectvím.

Co je zdraví? Harmonie mezi aktivitou a leností.

Kdyby lidé umývali tak často duše své, jako umývají těla, - vesmír vykhýl byl by už umyt ze vši své špíny. -

26. srpna 1936. /Tábor ./

Neimponuje ti zvíře, mořská opice? Postav se proti tigru, a budeš vidět něco lepšího v ten vzplálý moment, než co byla všechna tvá lidskost. - Snad měl jsi aspoň té štěstí, stát proti němu tváří v tvář v e s n u ! ...

27. srpna 1926.

Není hrůznějšího otroctví v dějinách lidstva, než nahaletství Bohy. - ptažmo Hellady, u všeho pozdějšího evropského lidstva... Teprve v posledních dobách se z něho Evropa vyzouvala; čím? T. zv. vědou

Co je moderní technická věda? Jen vůle „padnout do o k o v á p ř í r o d y“, když dřívější, římsko-židovské, zrezavělé se rozpadly. Nebylo člověka, který by byl hlásal Volnost.

"Lovit, kde nic není" /Nietzsche/ :ale Vůle udělá všude, kam pohlédne, z něčeho něco. Měj skutečnou Vůli: a v oblacích v azuru budou plout s k u t o č n ě velryby. "Skutečnost" je uskutečnění; uskutečnění jest jen vítězství Vůle. - "Skutečnost", "realita" v obvyklém lidském smyslu jest jen skloněnost podle jhem něčeho "nade mnou".

27. srpna 1926.

Lidé jsou takoví, jakými je mítí chceš! Jednou vidíš ve tvářích všech lidí dobytčata, po druhé zdegenerované bohy, padlé archanděly. - Co bylo tajemstvím vítězství Caesara, Fritze? Že idealisovali své vojáky! A t í m učinili z nich roky, proti nimž nedale se nic pořídít; byli takoví, jakými je taková prodigiozní lidé mítí chtěli. Kdyby byli v nich viděli hnůj - hnůj by byli měli mezi svými prsty... Velikost leží v tom, vše malé dělat velkým, vše nízké vyzdvihnout. - - Vysemže nejvíce malosti a nízkosti nachází Velký a Vysoký - sám v sobě.

R o z d ě l lidstvo: a z jeho krve povstane Nadtigr. -

Stačí přebásto něčím v á b e c s e z a b ý v a t ; zda dobře či špatně, lhostejno; jen tím hýbat... Ale to člověk neví. Ze strachu, že bude dělat věc špatně, nedělá ji vůbec. Zde je kořen t. zv. lenosti. Lenost jest jen strach, že se něco nepodaří. Není tvora, který by nedělal to, od čeho si vsutku slibuje vítězství.

28. srpna 1926.

Zůstávat na povrchu je nejvyšší nejvyšší moudrost; běda tomu, kdo se toho nedrží! Pro živočicha nejsou ani hlubiny Oceanu /člověk je velryba, která každou chvíli musí se vynořit, aby se neudusila/, ani hlubiny tvrdé zemské kůry, ani výšiny vzduchu, ani výšiny ani hlubiny ducha. - Pokládáte to za zbabělost? Jediný sen i polezen poví vám: vermis sum. /V katolicství se vyplížila nepozorovaně velká moudrost. Vína katol., že se koupale vždy, více než kdy jindy dnes, ve hnojnici politiky. Dnes by se mohlo zduschnout. Ale - kdo by to dovedl? Herrgott, kdybych já chtěl, mohl bych se státi druhým zakladatelem křesťanství, Jesus II.../

Co je kořen Dobra? Leží

Božskost spočívá jen ve s k e c í c h. Nikdo z lidí neuměl dosud skákat.

Morálka, co to je? Jdi pomalounku, abys nezlámala si nohy! Zbabělost je základní silou kultury a historie.

Kdo byl v nebi a byl v pekle, nemusí vybírat slova.

28. srpna 1926.

A r k a n u m .

Každá myšlenka sebe samu přecňuje. Není divu, jedinými bytostmi jsou myšlenky. Jako národ, i individua je pouhou abstrakcí.

Jak vždy jasně myslit? Jak být světlý? Jak odstranit myšlenky překážek a slabosti, v nichž spočívá člověk? Pomalost jedním prostředkem. Jen pomalostí rostoucí trávy dojde se k rychlosti světla.

Jak ovládnout chaos? Je základním šilenstvím ducha, pohodlné - ho, vidět ve všem jednoduchost. Ale vše je složitě jednoduché.

Neboj se ničeho, vše bude se báti tebe a utíkat před tebou. Nestarej se o nic: a vše zrudne a bude se starat o tebe. Opevňuj vším: vše bude tě milovat. Plivoj /ale vsutku/ na vše - a vše bude sliny tvé lizati. /Dělal jsem to vše dosud napůl - a reakce byla také jen poloviční. / Neposlouchat nálad; poslouchat jen r o z u m u; poslouchat jen ž e l o z a. V tom vše; ale aby to bylo možno, je nutné být nebo stát se ž e l o z e m.

29. srpna 1926.

Opíjet se znamená buď nemoc nebo lenost: rozhodně slabost /v lidském smyslu/. Dejte genu, dejte dělníku, dejte ročníku to, co v s k u t k u potřebují, a nebude ochlasta.

Vzhledem k bohatství přírody je každé výtvarné umění, mírně řečeno, smyšlená blbost. Něco absolutně jiného jsou tony. Hudba je zhušťování, malba pitomé rozřezávání. - Každá pampeliška je nejen krásnější, i hlubší - a p r á v d ě j - š í, než všechny výtvary mazalů a "štukátorů".

29. srpna 1926.

A r k a n u m .

"Uchopit vše": Je to b l i ž š í pravidlo: ale jak to uchopit? Je to prostředek! A ten - jak jsem to vždy cítil, - rozhodně neoblouzen - j e t u ! A nikdo jiný nemůže toto arkanum, to panakeion nalézt, než já ... M o j e m i s s e : s t á t s e a l c h y m i s t o u d u c h a ! - Musím utíkat před vším, co zavání pokorou, jakožto před svým nejhorším hříchem.

/Pokora v člověku je jen brzda Boha v člověku./

1. září 1926.

A r k a n u m .

Hlavní problém je: jak nemocný může se stát o k a m ě ě t ě silným, zdravým. A je to možno; zde je možný zázrak. /Zázrak jest jen velká neobvyklost./

Malý krok jen krok - a lidstvo je spaseno. V každé myšlence svíjí se pravda a pochybování a tušení. -

30. srpna 1926.

Spánek zdá se Tmou, a je Sluncem; jako hvězdný firmament zdá se tmou, a je Nadsluncem.
Vše vyšší je vykloubenost z lidského. Co jde prázdným chodem, třeba to létá, jest jen lidské, podané svinstvo...

31. srpna 1926.

"Jsem bratři" znamená "jsem všichni ubozí". - Vztyčí-li se Vznešenost, padne každý "bratr".

31. srpna 1926.

Zlebi mne na lva, že kouše, ba i drápe. Výpomoc z nouze...
Rána tlapou měla by stačit.

Zdá se mně, že člověk vypěstuje velké filidasy, jakomácoi kočku, a že se mezi nimi najde něco chranného, co si přisvojí "rozum" a samozřejmě pohltí všechna ta bídná anthropopit - hekoida. Běda lidstvu, vyhubí-li předčasně lvy a pantery! Padne okamžitě s nimi! Pevnina změní se v Atlantis...
Jedině správné je: m p s p ř á t e l i t se s Tigrem.

Egoismus jednotlivce mizí v nic před egoismem lidstva.
Ale t o n je legitimován, onen proskribován. Vše sociální jest jen mizernost duše, na padesátou potenci. - Duše je sama o sobě něco nanejdůvěhodnějšího a komplikovanějšího; kdo se musí srovnávat s miliony duší jiných, co z toho může být? Nejhroší kompromisní s v i m s t v o! Sociálnost musí padnout! první příkaz kultury! Vrátil se k tigru ve džunglích! Sociologie: v z á k l a d ě jen líbání se s prasaty.

1. září 1926.

Bez pudu lenostního nežil by člověk ani den; jako beze spánku. Lenost je spánek bdění; spánek on miniature; je sestra Shu. Ze byla dosud jen a jen pomlouvána - už slovo je nadávka - je hrůzný document humáin. Proč to bylo? Dilem nuznost člověka, dilem morálka; což je vlastně jedno a totéž. - Nietzsche zastavil se v polovici cesty... Přese všechnu svou psychologii a škepci jest jen kazatelem, kuratorem, zjasněným Českým bratrem. Kni vědecký názor na svět, praštil ho jednou kopytem do hlavy. -

Cesta k ozdravení: vše se vleče: líteji!

Slunce nesvítí: to začíná něco svítat v Tobě.

Každý den je zkažený, kde opomenují jsi myslit, vítězně vyslit na svůj Cíl.

2. září 1926.

Svět je Záře, obléknutá Tmou. -

A r k a n u m .

Jasně myšlení : v tom je všechno.
 Jasně myšlení a vítězství je totéž. Co vede jediné k
 jasnému myšlení ? : Příslost.
 Příslost není nic jiného, než navyhávání se.
 Nemůžeš-li zvítězit zde, můžeš hned vedle.

Arknum:umět v sobě každý moment vykřesat ohně,
 j a k ý k o l i i . Možná v něm všem shořet.

4. září 1926.

Horší je dílo, mistrně provedené, ale zabývající se nízkostmi,
 než dílo naprosto nezdařené a hloupé, ale mající vyšší sujet.

Ark. /Vítězství/.

Jest jen jedné Velké Tajemství, zove se : T a j e m s t v í
 s t á l é h o V í t ě z e n í .
 Nutno vzhlednout nade vše lidské. "Victoria Aeterna" je
 nedokonalý termín.

5. září 1926.

Člověk miluje pouze své nejtajnější, tisícileté vzpomínky.
 Vše nové, pokud není to de facto vzpomínkou, nenávidí člověk
 k smrti.
 Všechno lidské utrpení jest jen utrpení dítěte, které
 vstříčilo prst do ohně, přesto: novědomostí.

6. září 1926.

Jaká božská shovívavost patří k tomu, aby slunce, svítící: hledíc
 na lidi, okamžitě z toho nerozstříklo se v metazridy!

Každý velký duch asi půl svého života šel p r o t i s o b ě.
 Zamezití toto děsné faktum je polovice veškeré kultury.
 Nejlepší filosofování je nefilosofování/samozřejmě ne u krysy,
 ale u filosofa/: kdyby tato "nemožnost" byla dosažena, rázem
 zasvítlo by Světlo a rozskočil by se svět... Nebot Boží
 lhostejnost spečívá v Nefilosofování. V pražské byli snad lidé
 /Napoleon/, kteří jedním rysem roztrhli vše. Scházeli ve
 filosofii.

Kuráž, s kterou šel třebaš Andreas Hofer na smrt, nabyla dosud
 aplikována na metafyziku. Hruza před Ní je totéž, jako
 hrůza před Strašidly.

6. září 1926.

Vše velké je v prvním svém stádiu křečovitostí.-
 Matka v křečích rodí své dítě.

Kdo je milován nejvíce? Kdo, jsa Nejmočnější, hraje roli
 nejbezmočnějšího. Příkladem snad Christos...

7. září 1926.

Co je Sentence? Věta, z které možno lehce rozředěním,
 přilítím 1000 % vody udělat knihu.

Kdo něco nenalezneš, vždy špatně jsi hledal. Vše bez výjimky, co se hledá, najde se, máš-li sílu. /Citát z Spikteta./ Ovšem - to Nejvyšší najde se jen bez hledání, lépe: najde se jen kým v Nadhledání, které je opak hledání, jako je roztavené slunce opak zemské hroudy.

Vše, co známe/a známe vše jen na povrchu zemském - a i na př. povrchu Duše/, jsou zkameněliny.-

Vše se navzájem miluje a vše na se štěká.

"Nedaří se to" znamená často jen: nebylo k tomu vlastně ani přistoupeno.

Radost z vítězství spočívá poněkud v pocitu dočasné bezpečnosti.

8. září 1926.

Lidé mají jistý smysl, který jsem zcela stratil. To je faktum. Oni to na mě nevidí, Gloria Dei! nebo by mě utloukli. Dovedu ovšem "nedostatek" toho výborně maskovat, jako jsem se po celou školní dobu dovedl tak virtuózně přetvářet, že kanonici nevěděli, quousi-o mé silné krátkozrakosti/. Nabyli jsem ovšem místo toho smyslu jiných, pro něž jsou zase oni úplně slepi... Ale oni za živý svět a nebeské království nabyli by schopni ani možnost jejich pochopit. Dobře. Hlavní je, že já je nechám na pokoji, a oni že vše vyšší poznají-li je nebo jen čichají, jen kramlují. Co je lidská historie? Miliony vrabců, kteří ovšem přes miliony svých mrtvol-uklívávají nakonec vždy jednoho orla.

9. září 1926.

Tento svět ubírá se jistě k určitému menšímu cíli; i je největším hříchem v něm, jít k C í l i, spočívat v něm: Cíl ruší všechny cíle, pokud i je nedovede dobře pojet v náruč: a je teď mým cílem.

Co je tímto menším cílem: vysvebození se /tohoto světa/. Ale jám jest jen dosažení Cíle: Deceissance. V nejvyšší instanci si tedy obě neodporuje. Ale jde o inst. nižší, jde o každou jednotlivou cestu a příchůz: zde jsem asi se svou Starou Váží /Osudem/ na štíru.

10. září 1926.

V š e o h n y mlýny melou dnes naprázdno: přemílají otruby a pouhé slupky a slámu a hnůj - a výjde-li z umělořiny nějaká oku nápadná kombinace, křičí: Hle, nová umělecká, nová psychologická atd. pravda! Tvorba znamená dnes: dát hovnu pěknou formu. Dnešní člověk je více méně asi to, co lojno. - Ale je velký rozdíl, koupě-li se člověk v lojno vlastním nebo cizím. Dnešní člověk-hovnivál vyvaluje se jen v hovnech minulých dob, nerozumě ani těmto, ani oněm dobám. - Sni a hraj si a hříčkuj! jen tím dás upracovanému, upachtěnému lidstvu něco-

Stalo se, že pojmy práce a přepracování staly se totožnými. Židé jsou přepracovanost par excellence; nebozpečí, že prasknou. Nemají geniů. Nemají ani pravých samotářů, jako byl Spinoza, ani snů, jako Heine. Kraus jen pěkně, lesklá, ale opravdu lesklá snůška všech dnešních neřádů. Ze nejrovnější, nejvztyčenější tří duchové posledních dob: Napoleon, Grabbe, Nietzsche nebyli Židé - v tom vidět, že Ž i d é o s t a t n í m p o d l e h n o u. Bylo povinností Israele, vytyto tři lidi

ze sebe produkovat. Zanedbali tuto povinnost. A padnou!
/Zatím ovšem - vykřísí se opět, bitím do moci - a přijdou
na vyšší, neotravné cesty./

Největší neřestí je křečovitá práce; t.j. práce, která z
nástroje staví se cílem, pozdvihuje se nad Cíl-chce jej
zastupovat, nahradit. Jím být - a výsledek je - Křeč.
/A - důležité - není tato křečovitá práce základem celé mé
Boží Praxe - základem mne? Nejsem jen vyvrcholením této
hlavní dnešní neřesti? - Ehi stokrát jsem si k tomu odpovídal:
Ano - a opak toho, samozřejmě! Jsem-li upachtěn, jsem
z á r o v e n nejklidnější z nejflaunatičtějších holandských
sodláků./

Mé základní pravidlo: nevytrhávej své kořeny! neokopávej je
ani! neruš jejich práci! Jsem květ, který se za nízké, temné,
v zemi-lejnu se plazící kořeny stydí: t o bylo
p o l o v í c í mého života, že jsem proti nim pracoval.
D r u h á : že jsem počal chápat, že to, z d o , bez n i c h
nejde. - Ale dosud pracuji údělně mnoho proti nim. Jak musí
být zdravé, že to vydržely! Ale bodové zde mají své pěstí;
zalévají je, kde mé vyšší bere jim smyslně všechnu vládu. -
A já ovšem - zlobím se na ty bohy. Žítí dále existenci
slepce? Fuji! řekne mé vyšší... A fuji na toto fuji praví mé
nejvyšší. - Přišel jsem proto sem, abych dokázal, že i orel
může žít jen v bahně. A je nutno něco takového, aby bahno bylo
vysušeno: orel musí je ve svých drápech vynést do azuru.

11. září 1926.

Podstatou tvorby: být "posednut" jednou myšlenkou.

10. září 1926.

Jsem nejen vnitřně, i vně, nejsvobodnější z lidí, kteří byli.

16. října 1926.

Není a n i j e d n o h o lidského hodnocení, které by
znamenal něco ne červího, ale něco vysoce všeobecného.
Pochop to a nenech se ničím mást! E Pochop m, že volcilidé
převyšovali malé jen o několik centimetrů; za velkého chlapa
platí, kde proti normálním 160 cm, má 185.

18. října 1926.

Každý spěch je už klopýtnutí, ba je už padnutí.

Světlo-neboli vítězná myšlenka, i pocit - je vše.
Dělá divy jako slunce.
Uteč ode všeho nízkého: jen tak vyhraješ! - Důležité
strategema.

Neusnuli bychom, kdybychom mysleli na příští den.
Podmínkou, aby lidé žili, je: nemyslet na věčnost.

19. října 1926.

Komanduj pohlavností a budeš komandovat vše!

22. října 1926.

Jediné slovo nářku zničí každou filosofii. Důležitá otázka: nářikal někdy Schopenhauer - třeba se celá jeho filosofie zdá být jediným nářkem?

26. října 1926.

Vzmaž se, babo!: tak zní nejlepšší morální příkaz.

Štěstí že je nedosažitelné? Propíchní tenounkou blánu, pamenskou blánu, která tě od něho dělí - a hoříš v jeho záři! Dosud všichni před blánou tou utíkali. Snad proto, že je příliš, p ř o s p ř í l i š tenká?... Co je Filosofie? Tajemství propíchnutí této blány...

3. listopadu 1926.

Co je poesie? Prosvícenost smutku radostí.

4. listopadu 1926.

Rychlost, jež je ctností, je privilegium. /Napoi.: a i : to ho z a b í l a v l a s t n ě r y c h l o s t . / Vše se trojnásob zděří, děje-li se pomalu. Rychlost je antagonistka Rozumu. Neboť v ubohém člověku se Rozum dosud plazí, - nelétá.

V době mimořádně těžké posíláme Vám ARKANUM Ladislava Klímy, hrst myšlenek, jak vřely v jeho vulkanické duši poslední léta jeho života. Klímu objevil Otakar Březina, jenž o něm nejdříve řekl, že lidé jako on rodí se jen za staletí. Prof. Chalupný napsal, že Klíma byl největší český myslitel od dob Chelčického. Právě-li Josef Kocišek, že dnešní doba jde mimo tento nejmečnější duchovní zjev tisíciletí, je povinností inteligence, tuto smutnou pravdu znázornit. Neboť v L. Klímovi najdeme kupodivu tak mnohou myšlenku aktuální, obrácenou k dnešku.

Čteme-li Klímovy myšlenky, "jsem účastní nejodvážnějšího boje myslitelova, jako smrti unášení, oslnění, naplnění a povznosení pravým uraganem lidské vůle, na paradoxní podstatu světa a poznání."

Pro znalce a otitele díla L. Klímy bude tato knížka překvapením; pro ty pak, kdož setkávají se s touto poprvé s jeho jménem, bude jistě otevřením bran k novým poznáním. Těchto myšlenkových blesků, ozářujících foskforeskním svitem závratné hlubiny i výšiny lidské psychy, je dnes potřeba jako soli. Vždyť právě v soumravných dobách "potřebí aspoň jediní potřebu duchovní svobody a budou tím upištější usilovat o vyřešení vesmírných tajemství".

Knižka byla vydána jedině z důvodů ideových.

VYDAVATELKA.

ARKANUM

Tyto myšlenky byly vybrány z deníku Ladislava Klímy dosud nevydaného. Vytiskla a reprodukovala podle snímku Karla Jičínského ze dne 30. května roku 1927 provedla Československá grafická Unie a. s. v Praze. Typograficky upravil Josef Vlček. Text, fotografie a faksimilie podpisu byly získány z pozůstatosti autorovy. V 500 číslovaných výtiscích vydala roku 1934 Helena Spilková v Praze - Hostivaři.

LADISLAV KLÍMA

Svět jako vědomí a nic.

/L./ I. vydání. Nakladem vlastním. Tiskem a v komisi
Emanuela Stivína. Praha 1904. Rozobráno

Traktáty a Diktáty.

Nakladem vlastním. V komisi dr. Ot. Štercha-Mariona.
Praha v únoru 1922.

Vtěrina a Věčnost.

Filosofické intermezzo. Aventinum. /Sv. 143./ Praha 1927.

Svět jako vědomí a nic.

II. vydání. /S předmluvou autorem z ledna 1928./
Aventinum. /Svazek 182./ Praha v dubnu 1928.

Soud Boží.

Novela z dob renaissance. Vyžon R. Rosendorf. /Náklad
jen pět set číslovaných výtisků./
Praha o velikonočních L.P. 1928.

Utrpení knížete Sternenhocha.

Groteskní romanetto. Rudolf Škeřík /Symposion./
Edice Plejada svazek 4. Praha v květnu 1928.

Slovní Memosis a jiné příběhy.

~~Sphinx~~ Sphinx /Bohumil Janda/. Knižovny Pyramida
svazek 22. knižnice Nové cíle svazek 518. Praha 1932.

ARNOST DVORÁK A LADISLAV KLÍMA

Matěj Pectivý.

Fantastická lidová veselohra o třech dějstvích. B. Kočí.
Praha v lednu 1922.